

[Diderichsen.]

tredje behandling stemte vi jo også for lovforslaget netop ud fra det synspunkt, at det var vigtigt, at der nu blev givet en sådan mulighed, selv om det formelt set måske ikke var nogen særlig lykkelig måde at gøre det på.

Derfor kan jeg aldeles ikke anerkende den betragtning, at vi skulle have ulejligen tinget på en måde, som ikke er passende, og at tinget — jeg finder ikke, det er rimeligt at bruge et sådant udtryk — skulle „sidde over“ i dag for at behandle et så vigtigt problem som u-landsproblemet. Jeg troede ikke, hr. Per Federspiel betragtede dette problem med en sådan overlegenhed, at en debat om u-landsproblemer kunne karakteriseres på den måde, som at tinget skulle sidde over. For øvrigt er liberalt centrum jo ikke på nogen måde bundet af partiernes aftaler om ikke at fremsætte lovforslag eller forslag til folketingsbeslutning efter den 15. marts.

Til hr. Knud Thomsens udtalelser har jeg ikke meget at føje. De rent saglige oplysninger, som hr. Knud Thomsen anførte, tager jeg ad notam. Hr. Knud Thomsens aversion mod æskesystemet har jeg allerede omtalt. At en sukkerafgift er vanskelig at have med at gøre, er sikkert nok rigtigt, men jeg tvivler alligevel på, at det skulle være så vanskeligt, og så vanskeligheden ved at administrere den skulle være den egentlige grund til, at så mange fremragende finansministre og handelsministre ikke skulle have vovet sig i gang med den.

Det glædede mig, at hr. Svend Haugaard også så stærkt betonedede det positive sigte ved vort forslag, og at hovedformålet, som vi også ser det, netop er dette ved alle mulige og passende midler at sørge for den hurtigst mulige stigning i u-landshjælpen ud fra en grundbetragtning af dette problem, som vi er ganske enige om.

Men tilbage bliver jo netop dette at finde de rigtige midler til at dække disse forøgede udgifter, og jeg har da endnu ikke fra nogen side, heller ikke under denne debat, hørt bedre forslag end vort forslag om sukkeret. Det er fuldstændig rigtigt, at jeg også meget gerne ser en fastere økonomisk plan for drøftelsen af alle disse bistandsprojekter, og jeg håber også på, at en sådan drøftelse med sagkyndige kunne komme i gang netop på grund af den for-

nyede debat, som vi har haft ved denne lejlighed.

Jeg kan ikke se, at det er en sammenblanding af to ting, som ikke hører sammen, at foreslå en sukkerafgift til dækning for vor forøgede u-landshjælp, men det er vel ingen nytte til at diskutere det yderligere; det er måske til syvende og sidst også en fornemmelsessag, og jeg har altså fundet, at der var en ganske rimelig og naturlig og forståelig sammenhæng mellem dette, at vi lagde en vis afgift på sukkeret og til gengæld var i stand til at hjælpe stærkere dér, hvor hjælpen var mest nødvendig.

Jeg noterede mig med glæde, at hr. Poul Dam også var uenig med hr. Per Federspiel ud fra lignende synspunkter, som jeg her gør gældende. Beløbet for provenuet af en sukkerafgift er jo naturligvis skønsmæssigt, men det er beregnet ud fra det årlige forbrug af sukker her i landet, således at hvis man lagde 50 øre pr. kilo på sukkeret, ville vi komme op på et beløb på omkring de 100 millioner, og dermed vil jeg så slutte mine bemærkninger.

Per Federspiel: Hr. Svend Haugaard lod falde en bemærkning, som jeg ikke synes kan stå uimodsagt, idet han i forbindelse med udviklingen af u-landshjælpen, som vi vel alle er enige om, gav udtryk for, at det fra et eller andet tidspunkt måtte være en pligt at yde disse bidrag på 1 pct. af nationalproduktet. Jeg er ikke helt sikker på, hvad hr. Svend Haugaard mente med dette. Mente han, at dette skulle være en international forpligtelse, en folkeretlig forpligtelse, som kunne gennemføres, hvilket altså ville sige, at Danmark i tilfælde af, at vi et enkelt år ikke opfyldte vor fulde bidragspligt, skulle kunne bringes for den internationale domstol i Haag ligefrem i form af en inkassosag? Det måtte være konsekvensen. Jeg vil meget advare mod, at man anvender løsagtige betragtninger inden for dette ganske overordentlig alvorlige emne.

For adskillige år siden har jeg her i det høje ting peget på, at man kunne komme ind i en udvikling navnlig gennem den multilaterale hjælp, hvor pligten fra de industrielt udviklede lande til at yde bidrag til u-landene kunne blive en egentlig mellemfolkelig forpligtelse. Det er muligt, at man med tiden kommer ind i en sådan ud-